

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 33.

Tredie Session.

12te Møde.

Mandagen den 27de October.

(Forts.)

Jesperfen (forts.): Forfatteren vil have denne Lov udvidet til Færøerne; troer han da virkelig, at der i Thorshavn er Nogen, som har 3000 Rbd. ubeheftet Eiendom, og troer han, for at jeg ogsaa skal berøre Forholdet paa Landet, at der er Nogen paa Færøerne, som har en Tønde Hartkorn. Jeg veed nu meget godt, at det med Hensyn til Færøerne er aldeles løst henkastet; thi denne Lov skal slet ikke bruges der. Her findes nemlig et Middel, hvorved man afhjælper alle slige Mangler; det er § 82, som siger, at hvor Loven ikke passer, skal Ministeriet ordne Sagen. Ja, det er Tingen, Ministeriet skal ordne den. Jeg skal endvidere om Valgbarheden bemærke, at disse meget store Indskrænkninger i Grunden ere noget ganske Nyt; vi kjende egentlig ikke i vor nuværende Communalforfatning nogen Valgbarhedsrensus, som har noget at betyde, navnlig ikke i Kjøbstædernes Communalforfatning. Jeg veed meget godt, at der i Anordningen af 1837 kræves en vis Grad af Næringskat, for at Bedkommende kan være valgbar; men jeg maa bemærke, at i Praxis betyder dette næsten Intet; thi de Regulativer, Communerne i saa Henseende have dannet — idetmindste kjender jeg flere saadanne — gjøre det saa overmaade let at blive valgbar, at der kun kræves en meget ringe Skatteydelse dertil. Jeg troer ogsaa, det er aldeles rigtigt, at Sligt ordnes efter de locale Forhold saaledes, at man for ethvert Sted fastsætter det efter dette Steds eget Lary. Det, som paa eet Sted passende kan bestemmes med Hensyn til Eiendommens eller Skatteydelsens

Storrelse, passer slet ikke paa et andet Sted; thi saavel Eiendommens Værdie som Skatterne ere høist forskjelligte. Forfatteren sagde, da han forelagde os dette Lovforslag, at han havde stræbt at være konservativ; jeg troer ikke engang, jeg kan give ham denne Roes. Ved konservativ forstaaes jo at ville bevare det Bestaaende; men Forfatteren har omhyggelig bortskaaet af det Bestaaende Alt, hvad der er liberalt (Hør!); jeg har nævnt adskillige Exempler derpaa, og de forekomme i Mængde i dette Forslag. Jeg skal saaledes gjøre opmærksom paa, at han siger, at en Raadmand i Kjøbstæderne, som taber Valgbarheds Betingelsen derved, at hans Indtægter blive mindre, strax skal ophøre med sin Function. Dette er aldeles stridende imod, hvad der nu gjælder; i vor nuværende Communallovgivning hedder det, at de, som engang have tiltraadt deres Virksomhed, ikke skulle aftræde, fordi de tabe Pengebetingelsen, men skulle blive i den Stilling, „hvortil deres Medborgeres Tillid har kaldet dem;“ det er meget smukke Ord, og det er den eneste Valgbarhedsbetingelse, som det er værd at holde fast. Valgernes Tillid er det vigtigste og det eneste, vi skulle fordre. Men skøndt jeg saaledes ønsker Valgbarheden gjort aldeles fri, ganske overladt til Valgernes Tillid, saa skal jeg dog, hvis Nogen kræver det, til Beroligelse for dem, der ikke troe paa Communalbeboernes sunde Dømmeme, gjerne gaae ind paa en Bestemmelse, som siger, at et vist Antal af Communens Bestyrere skal være Grundeiere (Hør!). Naar man siger det, troer jeg man har gjort nok; saa kan man godt overlade Resten til Valgernes frie Dom. Ministeriet yttrede her den 24de Martis 1849 Noget, som jeg aldeles billiger. Den daværende Indenrigsminister sagde nemlig: „hvoreledes end Valgretten ordnes i Commu-